

Glossa

Avui et toca escollir entre la vida i la mort (Dt 30,15)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La lluita entre la vida i la mort és la contesa sempre present en la història de la humanitat i, en moments crucials de la nostra vida, elecció personal. Els cristians tenim clar el manament: «No mataràs», que té un fort contingut negatiu, indicant el límit que mai no podem traspasar. Ningú no és amo absolut de la vida, tant de la pròpia com la d'altre. Reconeixem que l'únic Senyor de la vida és Déu, que ens l'ha donada i la regeix.

De manera cíclica, en aquests temps de relativisme moral, es presenten, en les legislacions dels països —també en el nostre—, propostes que van clarament en contra d'aquest manament. Ara torna a aparèixer el debat sobre l'eutanàsia i el suïcidi assistit. L'eutanàsia, en sentit propi, s'ha d'entendre com una acció o omissió que, per la seva naturalesa i intenció, causa la mort, amb la finalitat d'eliminar qualsevol dolor. Davant d'això, la nostra posició és clara: l'eutanàsia és un mal moral i un atemptat contra la vida humana i la dignitat de la persona. Sant Joan Pau II ho afirmava clarament: «D'acord amb el Magisteri dels meus antecessors i en comunió amb els bisbes de l'Església catòlica, confirmo que l'eutanàsia és una greu violació de la Llei de Déu, en quant és una elimi-

nació, deliberadament i moralment inacceptable, d'una persona humana» (*Evangelium vitae*, 65).

A favor de la legalització d'aquestes pràctiques es posen arguments que col·loquen per damunt de tot la subjectivitat, l'autonomia i la llibertat personal, oblidant, però, que la vida d'una persona sempre té a veure amb altres persones. L'ésser humà és un ésser amb els altres i per als altres. A més, aquestes accions, que aboquen a la mort deliberada, impliquen la participació d'altres, personal sanitari o persones properes, amb la seva acció o omissió. Hem de tenir present que l'eutanàsia és aliena a l'exercici propi de la medicina i la cura sanitària, que sempre s'ha de regir per l'axioma de guarir, almenys alleujar i sempre acompanyar i consolar. Mai, sota una suposada «modernitat», i en nom d'una falsa i egoista «compassió», no hem de ser portadors de mort als més febles de la societat: malalts i ancians.

Com a societat hem d'avançar certament en el tema de les cures paliatives, en el respecte a la persona i evitant «l'acarnissament terapèutic», no oblidant l'ajut a les famílies; i, per a nosaltres cristians, l'assistència espiritual i sacramental.

